

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Min Skygge

Citation: Baggesen, Jens: "Min Skygge", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903, s. 163*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid79780/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890*

Min Skygge.

Til mine Venner.

(Ved mit Afreise fra Kiøbenhavn, den sidste November.)

1806.

J faa, som end tilbagebleve,
 Blandt dem, der elskte mig engang,
 Til hvem jeg ikke blot i overgivne Breve,
 Men i hvert Qvad, mit Hierte sang,
 Mig overgav med Venstabs hele Darme,
 Med patriotisk Kyst;
 J, som modtog mig med Broder-Arme
 Paa Hertzas moderlige Kyst;
 J, som saa huldt erindrede de Dage,
 Da jeg med Eder sang og loe;
 Og som saa venligen mig kaldte tidt tilbage
 Til Hiemnets blide Roe;
 J Venner og Veninder, som saa gierne
 Jeg havde deelt hver Graad og Latter med;
 Fra hvem min Skæbnes underlige Stierne
 Mig rev, i legemlig Landsfygtighed,
 Til Digterlivets Hovedpandestid!
 Modtager end engang min venstabsfulde Skygge
 Med aandelig Velvillighed
 Og patriotisk Gæstfrihed!
 Og, mens i Hiemnets Favn J leve trygge,

11*

Og glade nyde Livets Fred
 J Hegn af Hertzas talte Bøge,
 Bedæft af Ufa-fredriks Skold,
 Tillader, inden Eders Vold,
 Min Aand endnu, som før, i Arels Stad at spøge!
 Og J, som jeg ei Demmer nævne tør
 (Skøndt mangan anden Patriot det gjør),
 Medborgere, Velyndere, Bekjendte!
 Hvoraf adskillige, for mig at see,
 Gif (siger man) i mangt et Assemblee,
 Til mangan frokost, og til mangan Thee,
 Hvor man mit Gienfærd muelig kunde vente
 (For ei engang at tale om,
 Til offentlige Samlingssteder,
 Hvor jeg formodentligen kom,
 Som hver en anden Pool og Pøder) —
 Modtager, i mit sidste flyve-Brev,
 Undskyldningen for min Ufynlighed i Staden,
 J Kongens Haves Overdrev —
 J Kirken — i Theatret — og paa Gaden —
 J Consul Wests berømte Gallerie —
 Ved Bostonsbord — hos Comestabili —
 J Harmonien — hos de Spæde,
 Som lære comiff lee og tragiff græde —
 J musicalsk Academie —
 J forgemakkerne — hos Raus — hos vore Raader
 Af tredje Classe, hos de nye Raader
 Af fiende — og hos Kiøbmand den og den,
 Hvor stikkelige folk dog gierne komme hen,
 For Padderne med Skæl at spise lære,
 For Selskabs Skyld, og for at ha' den Ære —
 Jeg selv og havde gierne havt en flig
 (Thi hvilken løs, og hvilken bunden Digter,
 Trods hvert et andet Maal, hvortil han sigter,
 Er ikke lidt forføngelig?)

Jeg havde gjerne viist mig paa de Steder,
 Hvor folk af Levemaade, folk af Stand,
 Og folk af, hvad det ellers hedder,
 Man snakkede sammen høje kan,
 Og spille, drikke, spise see, med mere,
 Som de tillader en Poet,
 Der har Paris og London seet,
 At observere —
 Jeg havde gjerne hørt vor søde Harmonie;
 Jeg havde gjerne hørt de haabefulde Spæde
 Paa Hoftheatret lee og græde,
 Og seet lidt oftere vor Conjuis Gallerie;
 Jeg havde gjerne Tidens Traad lagt sammen,
 I mangt et Søndagselskabs Fryd og Gammen;
 Hjør jeg havde gjerne seet lidt flere
 Af disse skønne Speile, Stole, Borde,
 Pianoforter, Canapeer,
 Og Senge, Vogne, Heste, Sædler, Biorde,
 Huusstrekner, Fruer, og Livreer,
 Som man (foruden eet og andet,
 Der vel var værd, derfor tre fire Mtil at gaae)
 Venstfabelig indbød mig paa,
 Saavel i Byen som paa Landet —
 Jeg havde gjerne taget Del
 I fædrelandets Selskabsaligheder,
 Saavel som Povel og som Peder,
 Ijalb som Peer og Povl jeg havde været heel.
 Men af! jeg var kun halv, og neppe det tilfulde;
 Totreddebeelen af den Baggesen,
 Som gif i disse Breves Ritm igjen,
 for længe siden ligger under Mulde —
 Den Rest af Selskabs-Liv, ham levnet blev
 fra den Tid af, han reent gif fra forstanden,
 Og ganske sig med Hud og Haar forskrev
 Til Phoebus — somme sige Fanden —

Er ikke værd at vises frem
 Selv udenlands, end sige, i hans Hiem.
 Han er en Skygge blot af hvad han var paa Jorden
 (Hans Verden var desuden aldrig der) —
 Og af! desværre, her i Norden
 Har kun en Skygges Skygge er.
 Hans Aand forlader aldrig Danmarks Havn —
 Den spøgte, Demmer og Deminder! her,
 Og spøge skal den end paa fædres Grave,
 Saa længe Sangens Guddomsbliv
 Opholder Resten af hans underlige Liv;
 Men legemlig usynlig er han worden
 for, af! maaskee for evig, her paa Jorden.